

Christus, de Apostel van onze belijdenis

door: Ph. Tapernoux

Hebreeën 1

De brief aan de Hebreeën verbindt Gods beloften aan Israël met de hemelse heerlijkheid van Christus. De Hebreeën dreigden namelijk terug te keren tot de inzettingen van het Oude Testament om aan smaad en vervolging te kunnen ontkomen. Het enige middel hiertegen is de heerlijke Persoon van Christus en de volheid van zegen die door Zijn werk op het kruis ons deel is geworden. Hierdoor worden de harten tot Hem getrokken en bemoedigd om Hem te verwachten. Het is ook het enige geheim van kracht en zegen voor ons.

Hebreeën 1 stelt ons de heerlijkheden van Christus voor. Laten onze gedachten en gevoelens naar Hem uitgaan, om Hem te volgen op het pad van het geloof, en laten wij niet onze rust zoeken in de tijdelijke dingen.

De christelijke positie heeft twee kanten:

1. In de brief aan Efeziërs worden wij gezien als met Christus gezet in de hemelse gewesten, en van daaruit moeten wij hier op aarde in de kracht van de Heilige Geest het opstandingsleven openbaren van het Hoofd met Wie wij verenigd zijn.
2. In de brief aan de Hebreeën worden wij beschouwd als pelgrims op aarde, hoewel wij deel hebben aan een *hemelse* roeping. In type zien wij dit in het volk Israël in de woestijn, gered van de dood en van de macht van Farao en onderweg naar het Beloofde Land. Zo zijn wij bevrijd van de dood, van de macht van de satan en de wereld.

Voor ons hebben wij het hemelse Kanaän en een hemelse Christus, die ons oog en hart naar boven trekt. Wij gaan Hem tegemoet, en het ogenblik nadert dat wij Hem zullen zien. Hij is vóór God onze Hogepriester en Hij geeft ons genade tot tijdige hulp om door de woestijn te kunnen trekken. Wij moeten dus door middel van *geloof* onze voorrechten genieten, want op aarde zijn er alleen maar dingen voor het vlees en de zinnen.

Als het geloof ontbreekt, faalt men op de weg, evenals Israël na de uittocht uit Egypte. De 'woestijn' openbaart de echtheid van de christelijke belijdenis; want als men zich niet door de Heilige Geest laat leiden, waardoor men levend is gemaakt, kan men niet volharden op de weg naar de hemel en keert men terug naar de wereld.

De brief aan de Hebreeën stelt ons Christus voor als de "*Apostel en Hogepriester van onze belijdenis*" (Hebr. 3:1), tegenover de belijdenis van het Jodendom. Als zodanig heeft Christus van Godswege de openbaring gebracht van Zijn gedachten, Zijn wezen en Zijn heerlijkheid. Hij is God geopenbaard in het vlees (1 Tim. 3:16). In Hebreeën zien wij Hem, de voorheen vernederde Mens, in de heerlijkheid van het hemelse heiligdom, waar Hij het hogepriesterschap voor ons uitoefent waartoe Hij door Zijn vernedering en Zijn lijden hier op aarde de bekwaamheid verworven heeft.

In het Oude Testament heeft God van de profeten gebruikgemaakt om Zijn gedachten kenbaar te maken. Nu echter heeft God "*in het laatst van deze dagen tot ons gesproken in [de] Zoon*" (Hebr. 1:1). Dat wil zeggen: God heeft gesproken in de Zoon, als goddelijk Persoon, als het eeuwige Woord dat in vernedering tot ons is gekomen. Hij gaf op aarde de volle openbaring van Gods wezen, heerlijkheid, wil en raadsbesluiten. De Heilige Geest begint dus direct de volmaaktheden en heerlijkheden mee te delen, die het eigendom van Christus zijn. Dat is kostbaar voor het hart van de Vader, die ons graag met de Zoon van Zijn liefde wil bezighouden. In Hebreeën doet de Heilige Geest dat door ons aan Zijn Persoon te verbinden.

Hij is de Erfgenaam van alle dingen, door Hem heeft God ook het heelal geschapen (Hebr. 1:2). Wat een heerlijkheden vinden we in Hem, die Zichzelf voor ons heeft vernederd om te lijden en de wil van God te volbrengen.

Hij is, "*nadat Hij door Zichzelf de reiniging van de zonden tot stand heeft gebracht, gaan zitten aan de rechterhand van de Majesteit in de hoge*" (Hebr. 1:3). Door het verlossingswerk heeft Hij een nieuw recht verworven op het bezit van de erfenis, die de vijand zich onrechtmatig had toegeëigend. Door Zijn overwinning zal Gods heerlijkheid worden gezien in het volbrengen van Gods raadsbesluiten en de verzoening van de geschapen dingen met God (Kol. 1:19-20).

Zo is Christus de Erfgenaam: als Zoon, Schepper en Verlosser. Hij heeft alles geschapen en Hij draagt alle dingen door het woord van Zijn kracht. Mensen spreken van natuurwetten en willen God buitensluiten. Het Woord zegt dat alle dingen afhankelijk zijn van de

macht van Christus. Wanneer de satan de harten van Hem wil aftrekken, zoals hij dat probeerde bij de Hebreëen, stelt God Hem met des te meer glans voor.

Alle heerlijkheden van God hebben in Christus op aarde geschitterd. *“En wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van een eniggeborene van een vader, vol van genade en waarheid”* (Joh. 1:14). Christus is de uitstraling van Gods heerlijkheid en de afdruk van Zijn wezen (Hebr. 1:3a). Wij kunnen dat zien in al Zijn daden, in Zijn woorden en gangen. Hij was de juiste weergave, de exacte afdruk, de volmaakte openbaring van de heerlijkheid van God. Hij schitterde in alle glans te midden van de duisternis van deze wereld. Maar de mens bleef blind voor het licht dat Hij verspreidde.

Hij heeft *door Zichzelf* de reiniging van de zonden tot stand gebracht. Daarna is Hij met het volste recht *“gaan zitten aan de rechterhand van de Majesteit in de hoge”* (Hebr. 1:3b). Het is een schitterend getuigenis van de oneindige voldoening die God heeft gevonden in Zijn gehoorzaamheid en offerande. God heeft Hem opgewekt uit de doden en Hem heerlijkheid gegeven (1 Petr. 1:21). God laat Zijn heerlijkheid stralen waar de mens Hem miskende en Hij moedigt ons aan om aan Hem vast te houden.

Daarna vergelijkt Paulus de heerlijkheid van Christus met die van de engelen, en hij gebruikt daarbij *zeven* aanhalingen uit het Oude Testament. Daardoor laat hij de superioriteit van Christus zien boven de aardse orde van zaken waarvan de engelen de bedienaars waren. Het beroep op de Schriften toont aan dat zij getuigen van Christus. Het Jodendom heeft plaatsgemaakt voor het christendom, en de christelijke zegeningen worden afgemeten naar de glorie van Christus *boven* de engelen, de bedienaars van de wet (Hand. 7:53; Gal. 3:10).

Het gaat in Hebreëen 1:5-13 om de volgende citaten:

1. *“U bent Mijn Zoon, Ik heb U heden verwekt”* (vs. 5a; vgl. Ps. 2:7).

De aanhaling uit psalm 2 openbaart het voornemen van God ten aanzien van Zijn Gezalfde, in contrast met het verzet van de mensen tegen Hem. Hij is als de Zoon van God in deze wereld gekomen, doordat Hij:

(a) de eeuwige Zoon van de Vader is, de tweede Persoon van de Drie-eenheid. Het Woord dat bij de Vader was en Zelf God was (Joh. 1:1), de ‘Ik Ben’ die alles geschapen heeft en onderhoudt;

(b) door God verwekt is wat Zijn mensheid betreft, met een lichaam dat door Hem gevormd is: *“Daarom ook zal dat Heilige dat geboren zal worden, Gods Zoon worden genoemd”* (Luk. 1:35; Ps. 40:7; Hebr. 10:5; Jes. 9:6-7). Geen engel heeft zo’n plaats en zo’n heerlijkheid.

2. *“Ik zal Hem tot Vader zijn, en Hij zal Mij tot Zoon zijn”* (vs. 5b; vgl. 2 Sam. 7:14; 1 Kron. 17:12-13).

Deze aanhaling laat de grote liefde van God zien voor Zijn Gezalfde. Salomo was daarvan een beeld. Geen engel, maar de ware Zoon van David zal Zijn troon bevestigd zien voor altijd: *“Voor altoos zal Ik jegens Hem Mijn goedertierenheid bewaren en Mijn verbond zal voor Hem vast blijven”* (Ps. 89:29).

3. *“En laten alle engelen van God Hem aanbidden”* (vs. 6; vgl. Ps. 97:7 – *“buijt u voor Hem neder, alle gij goden”*).

Dit getuigt van de heerlijkheid van de Eerstgeborene. Bij Zijn geboorte hebben engelen Zijn heerlijkheid verkondigd en God geprezen om Zijn goedheid jegens de mensen (Luk. 2:14). *“En laten alle engelen van God Hem aanbidden”* – dit geldt ook in profetisch opzicht, wanneer Zijn heerlijkheid voor elk oog zal schitteren. Als Kind en ook in heerlijkheid en kracht is Hij het Middelpunt van de aanbedding van de engelen, die graag Zijn oneindige glorie erkennen.

4. *“Die Zijn engelen tot geesten maakt en Zijn dienaars tot een vuurvlam”* (vs. 7; vgl. Ps. 104:4 – *“Hij maakt de winden tot Zijn boden, laaiend vuur tot Zijn dienaren”*).

De plaats van de engelen en hun taak in de schepping is dat zij *Hem* gehoorzamen die hen geschapen heeft. Zij erkennen dat zij tot heerlijkheid van God geschapen zijn teneinde Zijn wil te volbrengen.

5. *“Maar van de Zoon [zegt Hij]: ‘Uw troon, o God, is tot in eeuwigheid...’”* (vs. 8; vgl. Ps. 45:7,8 – *“Uw troon, o God, staat voor altoos en eeuwig, uw koninklijke scepter is een rechtmatige scepter. Gij hebt gerechtigheid lief en haat goddeloosheid; daarom heeft, o God, uw God u gezalfd met vreugdeolie boven uw metgezellen”*).

Vers 8 laat de tegenstelling zien tussen de goddelijke glorie van de Zoon en de heerlijkheid van de engelen. Waarom werd Hij erkend als de Zoon van God, toen Hij in deze wereld kwam? Omdat Hij de eeuwige God is, het Woord dat vlees geworden is. En nu is Hij tevens de verheerlijkte Mens, gezalfd met vreugdeolie boven Zijn medegenoten. Hij zal regeren in gerechtigheid en vrede. Hij heeft het kwaad weggedaan en God verheerlijkt. Straks zal Hij ook de aardse schepping bevrijden.

6. *“Maar U bent Dezelfde en Uw jaren zullen niet ophouden...”* (vs. 10-12; vgl. Ps. 102:26-28 – *“Gij hebt voormaals de aarde gegrondvest, en de hemel is het werk uwer handen; die zullen vergaan, maar Gij houdt stand, zij alle zullen verslijten als een kleed. Gij*

verwisselt ze als een gewaad, en zij verdwijnen; maar Gij blijft dezelfde, aan uw jaren komt geen einde”).

Geen Messiaanse psalm stelt zó aangrijpend de tegenstelling voor tussen de vernedering, het lijden, het neerdalen tot in de dood van de Mens Christus Jezus enerzijds, en Zijn persoonlijke, goddelijke, eeuwige heerlijkheid anderzijds. Hij is afgesneden op de helft van Zijn dagen. Wat komt er terecht van de beloften aangaande Zijn Persoon? De tijd om Sion te herbouwen zal komen, maar Zijn dagen zijn verkort en Zijn kracht is gebroken op de weg (Ps. 102:24). Wat zal er terechtkomen van het Koninkrijk dat gebaseerd is op de openbaring van Zijn macht? Het antwoord van de Heilige Geest is: “U, Heer, hebt in het begin de aarde gegrondvest. Uw jaren zullen niet ophouden”. Dit geeft een wonderbare kracht aan deze psalm en aan Hebreëen 1.

Hij was de Man van smarten, die Zijn drank met tranen vermengde en die in de drie uren van duisternis getroffen werd door de toorn en de verbolgenheid van de heilige God (Ps. 102:10-11). Hij is echter de Eeuwige en de hemelen zijn werken van Zijn handen – die zullen vergaan, maar alle raadsbesluiten van God zijn vast en zeker in Hem die de eeuwige Zoon, de Schepper en de Verlosser is.

De voorafgaande verzen spreken over Zijn officiële en verworven heerlijkheden, maar psalm 102:28 geeft ons het *hoogtepunt* van de goddelijke openbaring van Christus. Hier zien wij Wie Hij in Zichzelf is: Hij is de eeuwige God in tegenstelling tot de engelen, de schepselen van Zijn handen. Hij blijft ‘Dezelfde’, d.i. de Naam van God, geopenbaard aan Israël. Deze Naam wordt dikwijls aangehaald in de profeten in verband met de beloften die Hij Israël had geschonken (Jes. 43:10,13; 41:4; Mal. 3:6).

7. “Zit aan Mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden stel tot een voetbank voor Uw voeten” (vs. 13; vgl. Ps. 110:1).

De aanhaling uit psalm 110 laat ons de *huidige* positie zien van de vernederde Mens die de kruisdood heeft ondergaan, waarvan psalm 109 spreekt. God heeft Hem opgewekt en gezet aan Zijn rechterhand, d.i. de plaats van macht en heerlijkheid. Zijn rechten worden erkend

in de hemel en straks ook op aarde, het toneel van Zijn verwerping. De aarde is straks ook het toneel van Zijn overwinning. Matteüs 6:10 zal dan vervuld worden. Nu zijn de vijanden van Christus nog de baas, hoewel de regering altijd onder het soevereine toezicht staat van Hem, die de satan spoedig onder onze voeten zal verpletteren (Rom. 16:20). Hij zal verslaan al wat hoogmoedig en trots is en vernederen al wat zich verheft (Jes. 2:12).

Wat zijn de engelen vergeleken met al de heerlijkheid van Christus? “Zijn zij niet allen dienende geesten, die tot dienst uitgezonden worden ter wille van hen die de behoudenis zullen beërven?” (Hebr. 1:14). In het Koninkrijk zal de uitoefening van het bestuur in handen zijn van de Zoon des mensen, die deze heerlijkheid zal delen met de hemelse heiligen (Hebr. 2:5). De heiligen delen nu in de verwerping van de Heer Jezus, vanuit dat oogpunt zien wij de christelijke positie in de brief aan de Hebreëen. Het is niet zoals in de andere brieven, onze eenheid met Hem in de hemelse gewesten, maar het deelhebben aan de roeping die ons tot vreemdelingen op aarde maakt – met de hoop op de heerlijkheid, een heerlijkheid waarin wij straks zullen ingaan. Om die te bereiken moeten wij door de woestijn trekken met zijn gevaren en hindernissen. Allen die geen levende verbinding hebben met Christus zullen het einde niet bereiken, maar onderweg vallen. De woestijnreis bewijst en openbaart elk hart.

Wij moeten ons door de kracht van het geloof hechten aan deze heerlijke openbaring van de Persoon en het werk van Christus, “opdat wij niet misschien *afdrijven*” (Hebr. 2:1), zoals een schip dat de haven mist en op de klippen loopt.

Laten wij in de kracht van het geloof “de voorgestelde hoop aangrijpen. Deze hebben wij als een anker van de ziel, dat zeker en vast is” (Hebr. 6:18-19). Hoe dikker de duisternis, hoe meer wij ons de beloften en waarschuwingen herinneren van het Woord. Laten wij “de Apostel en Hogepriester van onze belijdenis” beschouwen en met volharding de loopbaan lopen die voor ons ligt, het oog gericht op Jezus, “de overste Leidsman en de Voleinder van het geloof” (Hebr. 3:1; 12:1).

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1924-96](#)

Titel: [L' Apôtre de notre confession](#)

© Oude Sporen 2007